

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

23η Οκτωβρίου 2011
Κυριακή ΣΤ' Λουκά
(Λουκ. η' 26-39)

Ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου τῶν Γαδαρηνῶν

Τὴν τραγικὴ πραγματικότητα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Σατανᾶ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴ δυνατότητα ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸ κακὸ, ποὺ παρέχει πάντα ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, ἀποκαλύπτει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφερόμενος στὸ γεγονὸς τῆς μετάβασης τοῦ Κυρίου στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν καὶ τῆς συνάντησεώς Του μὲ ἄνδρα «ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν», διαπιστώνει τὸ διαβρωτικὸ καὶ καταστρεπτικὸ ρόλο τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων στὸ ἀνθρώπινο γένος μέσα στοὺς αἰῶνες, ἀλλὰ παράλληλα φανερώνει τὴν καταλυτικὴ ἐξουσία ποὺ ἔχει ὁ Χριστὸς κατὰ τοῦ διαβόλου.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογραμμίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὅταν κάνει λόγο στὸ σύγχρονο κόσμο γιὰ τὸν δαίμονα καὶ τὶς δυνάμεις του, δὲν σημαίνει ὅτι παραπέμπει τὸν ὀρθολογιστὴ ἄνθρωπο νὰ ψάξει νὰ τὸν βρεῖ στὶς τερατόμορφες παραστάσεις ἄλλων ἐποχῶν, γιὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσει. Ἀλλὰ ἀπευθύνεται μὲ σκοπὸ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ἀνιχνεύσει μέσα ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του τὴν κρυπτόμενη παρουσία καὶ ἐπέμβασή του, τονίζοντας παράλληλα τὴν παρήγορη ἀλήθεια ὅτι ὁ Κύριος ἦρθε «ἵνα καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον».

Εἶναι ἀδιαμφισβήτητη πραγματικότητα πὼς ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος κομπάζει γιὰ τὸ ἐπίπεδο τοῦ πολιτισμοῦ του, γιὰ τὴν πολὺπλευρὴ ἐπιστημοσύνη του, γιὰ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς τεχνολογίας του, γιὰ τὰ κατοχυρωμένα δικαιώματά του, καὶ ὅπωςδήποτε γιὰ τὴν ἀσύδοτη ἐλευθερία του καὶ τὴν ἀσύλληπτη δυνατότητά του σὲ κάθε τομέα τῆς ζωῆς. Στὸν κόσμον αὐτὸ ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας σήμερον περὶ δαιμονίων ξενίζει, προκαλεῖ, ἀμφισβητεῖται, παραπέμπει στὸ σκοταδιστικὸ παρελθόν, ἀφοῦ ὅ,τι μᾶς βασανίζει, ἢ χωρὶς βάθος γνώση μας τὸ περιορίζει στὴν ψυχικὴ ἀνισορροπία.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὰ σκληρὰ περιστατικὰ τοῦ καθημερινοῦ ἀβίωτου πλέον βίου μας, δηλαδὴ ἡ ἀπουσία τῆς ἀνθρωπιᾶς, ἡ ἔλλειψη τῆς ἀγάπης, ἡ ἀποκαθήλωση τῶν ἰδεωδῶν, τὸ

ἀναποδογύρισμα τῶν ἀξιών, τὸ γκρέμισμα τῶν θεσμῶν, ἡ ἀποτυχία τῶν πολιτικοκοινωνικῶν μας συστημάτων, ἡ διάλυση τῆς οἰκογένειας, ἡ ἐπίμονη ἄρνηση τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας μᾶς βοηθοῦν νὰ ἐντοπίσουμε τὴ διαβρωτικὴ παρέμβαση τοῦ προαιώνιου ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τοῦ διαβόλου.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀναφορὰ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς στὸ ἀλλοιωμένο ἀνθρώπινο πρόσωπο τοῦ δαιμονισμένου. Στὴ δύστυχη αὐτὴ ὑπαρξη, κύρια χαρακτηριστικὰ συμπεριφορᾶς ἔγιναν ἡ διάθεση γυμνότητος, ἡ ἔλλειψη μέτρου, ἡ ἀπροθυμία κοινωνικότητος, ὁ πόθος παραμονῆς σὲ σκοτεινοὺς καὶ δυσώδεις τόπους, ἡ ἀφηνιασμένη δύναμη στὰ χέρια, ὥστε νὰ σπάζει ἀκόμη καὶ ἀλυσίδες, ἡ θορυβώδης ἐμφάνιση, ἡ μανιώδης ἐπίθεση καὶ τέλος, ἀκόμη χαρακτηριστικότερος, ὁ φόβος τοῦ δαίμονα νὰ ἀντικρῦσει τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα, ἐξακολουθοῦν καὶ ὑφίστανται στὴν πολιτισμένη κοινωνία μας τέτοια χαρακτηριστικὰ μὲ κυριότερες ἐκδηλώσεις τὶς συμπεριφορὲς ἀναρχικῶν, τρομοκρατῶν, ληστῶν, ἀπατεῶνων, τὴν ἀπειλὴ τῶν πάσης φύσεως βιαστῶν, ἐμπόρων ναρκωτικῶν καὶ γενικὰ τὸ φόβο τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐνώσουν τὶς δυνάμεις τους σὲ κοινωνία προσώπων. Χαρακτηρίζεται δὲ αὐτὴ ἡ κοινωνία ἀπὸ τὴν ὑπαρξιακὴ μοναξιά τῶν μελῶν της, ἀπὸ τὴν γενικευμένη ἐπικράτηση τοῦ κακοῦ, ἀπὸ τὴν αὐξηση τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῶν ἀνυποψίαστων «προοδευτικῶν» ποὺ ἀποκλείουν ἐπιστημονικῶς τὴν ὑπαρξη καὶ τὴν μεθοδεία τοῦ διαβόλου.

Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, θεμελιωμένη στὴν ἀγιογραφικὴ μαρτυρία καὶ στὴν Πατερικὴ σοφία, δίνει πειστικὲς ἐρμηνεῖες γιὰ ὅσα συμβαίνουν, γνωρίζοντάς μας πὼς τὰ δαιμόνια εἶναι προσωπικὲς ὑπάρξεις τοῦ πνευματικοῦ κόσμου μὲ συνείδηση καὶ ἐλευθερία. Μᾶς διδάσκει ἐπίσης ὅτι τὸ κακὸ προϋποθέτει ὑπευθυνότητα, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀθύπαρκτο, δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀφηρημένη πραγματικότητα, ἀλλὰ καρπὸς ἐλεύθερης πράξης καὶ ἀποτέλεσμα συνειδητοῦ σκοποῦ.

Πολυσήμαντη ἀκόμη εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας ὅτι τὸν δαίμονα τὸν δημιούργησε ἡ φιλαυτία του, ὁ ἐγωισμὸς του καὶ ἡ ἄρνηση ἀποδοχῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Γι'αὐτὸ καὶ σκοπὸς του ἔκτοτε ἔγινε ἡ κυριαρχία του ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔργο του ἡ διάσπαση τῆς κοινωνίας του μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο.

Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρεται σὲ πολλὰ περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ διάβολος ἐπιδιώκει τὴν προσωρινὴ ἢ καὶ τὴν αἰώνια ἐξόντωση τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ. Ἀνέλαβε, ἐπίσης, τὸν ρόλο τοῦ ὑποβολέα τοῦ κακοῦ στὴν ἐλεύθερη συνείδηση καὶ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου, μισῶντας τὴν ἁρμονία, τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν τάξη τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Ὅμως οἱ ἐνέργειές του, οἱ σκοποὶ του καὶ οἱ δυνάμεις του καταλύονται ἀπὸ τὴν παρουσία

τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων συνεχίζει στὸν κόσμον ἢ Ἐκκλησία, ὡς τὸ παρατεινόμενο στὴν ἱστορία ἀναστημένο σῶμα Του. Μέσα στὸ πνευματικὸ αὐτὸ ἐργαστήριον ὁ Θεὸς ἐπιστρατεύει τοὺς ἁγίους Του, οἱ ὅποιοι διεξάγουν ἀόρατον πόλεμον κατὰ τοῦ διαβόλου, πού μεταχειρίζεται ἀνθρώπους καὶ φυσικὰ φαινόμενα, γιὰ νὰ καταστρέψει τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωση τοῦ ὀνόματος «λεγεῶν», δηλαδὴ τῆς ὑπαρξῆς χιλιάδων δαιμόνων μέσα στὸν δαιμονισμένο.

Ὁ πιστὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διασώσει καὶ νὰ διαφυλάξει τὴν ὑπαρξή του, ὅταν συνειδητὰ καὶ ἐλεύθερα ἐντάξει τὸν ἑαυτό του στὴν κοινωνία τῶν ἁγίων· στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔνταξη αὐτὴ ἀποτελεῖ ὑπέρβαση τῆς μοναξιάς καὶ ἄρνηση τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Χριστὸς τότε ἀποθεραπεύει καὶ ἀποκαθιστᾷ τὸν ταλαιπωρημένο ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος δὲν κινδυνεύει πιά, ἐπειδὴ μετέχει στὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου καταλύονται, δηλαδὴ καταργοῦνται, οἱ διασπαστικὲς δυνάμεις τοῦ κράτους τοῦ διαβόλου.

Ἀδελφοί μου,

τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν ἀξία τῆς μετοχῆς σ' αὐτὴν τὴν μυστηριακὴν ἐνότητα πού μάς διασώζει, μπορούμε νὰ τὴν κατανοήσουμε περισσότερο μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς πρωτοχριστιανικῆς, ξεχωριστῆς σὲ τυπικὸν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἡ ὁποία τελεῖται σὲ πολλοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, μὲ ἀφορμὴ τὴ μνήμη του σήμερον. Τὸ ἱερὸ αὐτὸ πρόσωπον τῆς πρώτης Ἐκκλησίας στὴν καθολικὴν ἐπιστολὴν ὑπογραμμίζει τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἡ αὐθεντικὴ πίστις στὸν Χριστὸν ἐκδηλώνεται μὲ ἔργα ἀγάπης. Ὑπαινίσσεται ὅμως καὶ κάτι πού συνήθως ξεχνᾶμε, ὅτι μόνον ἐν Χριστῷ ξαναβρίσκουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὸν συνάνθρωπό μας ἀκυρώνοντας ὅσα μάς χωρίζουν καὶ μάς διαιροῦν. Ἔτσι ὑπερνικοῦμε τὴν διάσπαση καὶ βιώνουμε τὴν ἐνότητα καὶ τὴν σωτηρίαν.

π. Ι.Κ.

[dkpdf-button]